

הקלפות הללו ששולטות בליגה,
שהיא הגלות.

ובבשהיא עולה אליו, עולה בכמה
ריחות ובשמים של גן עדן, שהיא
הגן של התורה, שעליו נאמר (שיר
ד) גן נעול אחתי כלה. סתומה
שאינה נפתחת אלא לבעלה.
וכשנבא בעלה, אדני שפתי
תפתח. נפתחת אל שני עמודי
האמת, ומקבל אותה בשתי
זרועות. זהו שכתוב (שם) שמאלו
תחת לראשי וימינו תחבקני.
יהו"ה יורד אליה, וזהו הסוד של
אמן יאהדונה"י, הוא החבור של
שני השמות. ומשום זה גדול
העונה אמן יותר מן המברך.

באותו הזמן שיהיו שני השמות
כאחד, תתעורר בת המלך בשיר
השירים, ובמשלי ובקהלת, שהם
(שני שמות באחד), שלשת אלפים
משל, שלש יודיים שהם שלש
טפות של המח שיורדות מן י'.
ולאן נמשכים? לצדיק שהיא
קשת, ומה שהיה קטן נעשה
גדול, וסוד הדבר - שופר הולך
פזר גדול. מתי יהיה זריק חץ
בדיוקן הזה?

עוד, פתנות עור חשוכות העינים,
שנאמר בהן ותכהין עיניו מראת,
להסתכל באלו שנאמר בהם
נפתחו השמים ואראה מראות
אלהים. שהם חמש אור של
מעשה בראשית. פתנות עור הם.
והארץ היתה תהו ובהו. והארץ
- אחת. תהו - שמים. בהו - שלש.
וחשך - ארבע. תהום - חמש.
וארבע האותיות שכלולות בגוף,
והן ארבעה יסודות שהן קלפות
האגוז. ומשום זה, והארץ היתה
תהו, ופרשה שתהו היתה מקדם
לכן, שפך דרך הקלפות
שמקדימות את המח. ורוח
אלהים מרחפת - זה רוחו של
המשיח. מיד שתהיה מרחפת על

איהי אוקידת כל אלין קלפין דשלטאן בליגיא
דאיהי גלותא.

זכר סליקת לגבה, סליקת בכמה ריחין ובסמין
דגנתא דעדן דאיהי גן דאורייתא. דעלה
אתמר (שיר ד יב) גן נעול אחתי כלה. סתימא דלא
אתפתחת אלא לגבי בעלה, וכד ייתי בעלה,
אדני שפתי תפתח, אתפתחת לגבי תרי סמכי
קשוט וקבילת לה בתרין דרועין. הדא הוא
דכתיב (שם ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו
תחבקני, יהו"ה נחית לגבה ודא איהו רזא
דאמן יאהדונה"י, איהו חבורא דתרין שמחין.
ובגין דא גדול העונה אמן יותר מן המברך.

בהווא זמנא דיהון תרין שמחין פחדא יתער
ברתא דמלכא בשיר השירים ובמשלי
ובקהלת, דאנון (תרין שמחין בסרא), (מ"א ה יב) שלשת
אלפים משל, תלת יודין דאנון תלת טפין
דמחא דנחתין מן י' ולאן אתמשכו לגבי צדיק
דאיהו קשת, ומה דהוה קטן אתעביד גדול.
ורזא דמלה שופר הולך פזר גדול מתי יהיה
זריק חץ בדיוקנא דא.

עוד (בראשית ג כא) פתנות עור חשיכין דעינין
דאתמר בהון (שם כד א) ותכהין עיניו מראת,
לאסתכלא באלין דאתמר בהון (יחזקאל א א) נפתחו
השמים ואראה מראות אלהים. דאנון חמש
אור דמעשה בראשית פתנות עור אנון (בראשית
א ב) והארץ היתה תהו ובהו. והארץ חד. תהו
תרין. בהו תלתא. וחשך ארבע. תהום חמש.
וארבע אתון אנון דכלילן בגופא, ואנון ארבע
יסודין אנון קלפין דאגוזא. ובגין דא והארץ
היתה תהו, ואוקמוה תהו היתה מקדמת דנא,
דהכי אורחא דקלפין דמקדמין למחא. ורוח
אלהים מרחפת, דא רוחא דמשיחא. מיד
דיהא מרחפת על אפי מיא דאורייתא, מיד